

Térey János

---

## PARTY ZONE

*Baksay Leventének*

Egy alsóbbrendű útvonal,  
egy felsőbbrendű inditék.  
De korrigálhatom-e még,  
vagy így marad? Kihűlt lakás

még evakuálás előtt;  
egy mindent átható, édeskés  
dallam. Akár gyerekkorunk  
szovjet kisfilmjei. – Belép,

megejű, azután kiszédül.  
Hogyan lehetne még közöm  
ehhez? Nem tesznek jót nekem  
a kínos telefonok és

a rendszertelen étkezések.  
Ez átmeneti lüktetés,  
és elcsitul. Végképp kifárad.  
Tehát? Tehát hétkor Savoy.

---

## KIRÁLY UTCAI PANASZ

Itt ténfergek hat óra tájt.  
Adoptálj végre. Hold me tught.  
Koszlott, kádárista kifőzde.  
Kérlek, ne boncolgasd, ki főzte  
ki így. Ízetlen évadok.  
Az önkiben tömény szagok,  
pállott rakott kel, zónapörkolt  
(lassan ki). Néhány régi, dörzsolt  
klosár tekintete követ.  
Épp hogy lekéssük a követ-  
kező 70-est. Ámde jobb így.  
Ürügy akad, mely visszafordít.  
Elvégre kibúvót ki lát?

Vilma királynő úti fák,  
Írószövegség, Bajza utca.  
Nem érem föl, mi ajzza útra  
e furcsa párt. Így túl kevés.  
Csődöt mondott a szervezés.  
Vakon törekszünk még az üdvre,  
ne tedd szóvá: „Te be vagy ütve.”

Mivel tu m'as donné ta boue.  
És minden más köztünk tabu.

Cynthia Ozick

---

## A POGÁNY RABBI

Nemes Anna fordítása

*Jákob rabbi:* „Aki járkálva tanul, de ezenközben megáll és megjegyzi: »De gyönyörű ez a fa!« vagy »De szép ez a szántóföld!« – az ilyenről azt tartja az Írás, sebet ejtett saját lényén.”

(Idézet AZ APÁK ERKÖLCSE-ből)

Amikor megtudtam, hogy Isaac Kornfeld, ez a jámbor és bölcs férfiú felakasztotta magát a városi parkban, kimetróztam a helyszínre, hogy megnézzem a fát.

Együtt jártunk a rabbiképzőbe. Mindkettőnknek rabbi volt az apja. Ők is barátkoztak egymással, de csak felszínesen – valójában ellenségek voltak. Mindenáron túl akartak tenni egymáson látványos jótékonykodásban, körmönfont okoskodásban, híveik számában. Kettejük közül Isaac apja volt a szelídebb. Én bizony félttem az apámtól; gégebaj kínozta, s ha odaszólt anyámnak, hogy „Hozd be a teát”, még ez a köznapi mondat is fenyegetően recsegve szakadt fel a torkából.

Egyikünk apjában se lakott a legcsekélyebb filozofikus hajlam. Ebben az egyben nem különböztek. – A filozófia maga a fertő – mondta Isaac apja. – A görögök mennyit filozofáltak, mégis megmaradtak hátulgombolós kisgyerekeknek. Még a monoteista Szókratész is arra pocskolta az adományait, hogy egy bábut tömjéneztesen a templomban.

– A bálványimádás a fertő, nem a filozófia – okoskodott apám.

– Emez előszobája amannak – replikázott Isaac apja.

Tulajdon apám szentül hitte: ha nincs a filozófia, sose jutok el az istentagadásig, melytől egyenes út vezetett oda, hogy másodéves koromban kimaradjak a rabbiképzőből. Pedig nem a filozófia volt a bűnös; belőlem hiányzott Isaac tehetsége: tanárai későbbi véleménye szerint Isaacnak akkora volt a képzelőereje, hogy egy betű hajszálvékony szárát is szentséggé tudta szublimálni. Temetése napján sokakban visszatet-